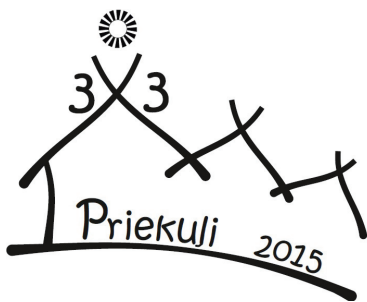

MĀJAS GRĀMATA

Ceļš uz jaunām mājām

Ceturtdiena, 23. jūlijs, #5

Skaistas dziesmas un mīļi vērtējumi

„Būsim kā akas, kas neizsikst, kaut apkārt tuksnesis kaist,” šis cēsinieka Gunta Eglīša novēlējums 3x3 Priekuļu saietā dalībniekiem vakardienas *Brīvā mikroфона* koncertā izpelnījās vislielākās ovācijas.

Guntis parādīja arī to, cik daudzveidīgs var būt *Brīvais mikroфons*. Viņš pats gan lasīja dzeju, gan stāstīja anekdotes. Izmēdināt klātesošos centās arī Jānis Liepiņš no ASV.

Taču visbiežāk, kā jau ierasts, *Brīvā mikroфона* koncerta skanēja dziesmas: gan *a capella*, gan instrumentālā pavadījumā. Daļā priekšnesumu dziesmas bija papildinātas ar teatrālu uzvedumu, kas, protams, publiku ieliksmoja. Ar lielu sajūsmu tika uzņemta bērnu un jauniešu ansamblis *Skudru ferma*, kas izstāstīja komiski skumju stāstu par kukaiņišu smago likteni. Tāpat iepriecināja *Pusreizpuses* bērni, kuriem ļoti padevās vilku kaucieni.

Bija arī mazuļi, kuri bija gatavi dziedāt

vieni paši. Uz skatuves gan sakautrējās, bet svarīgākais, ka pirmā uzstāšanās pieredze tomēr iegūta. Ilggadējais *Brīvā mikroфона* vadītājs Ingus Krūmiņš smēja, ka daudziem lieliem māksliniekiem pirmā uzstāšanās esot *Brīvajā mikroфонā*.

Šoreiz koncertu papildināja kāds vēsturisks jaunums: tika iecelta žūrija humorīgā Ulda Siliņa vadībā. Komentāru asprātībā un sirsnībā no viņa neatpalika jaunā dāma Marta Bogustova un gandrīz tikpat jaunā dāma Lelde Burve Alksne. Žūrijas locekļi bija gana labvēlīgi un nevienam koncerta dalībniekam netika mazāk par desmit ballēm (augstākā atzīme). Drīz gan

dāsnums pieauga vēl vairāk, un dažam pat tika vairāki desmiti.

“Kā māku, tā maunu, tāds ir *Brīvā mikroфона* apakšnosaukums,” atgādināja Ingus. Taču galvenais bija ne jau maušana, bet tas, ka spējam viens otrā ieklausīties, novērtēt, atbalstīt un vienkārši būt kopā

Ilze

Mājās, kur lauku klusums

Ezerniecei Antrai Sīpeniecei ir skaistas mājas, bet tās viņai nav bijušas vienmēr. Viņa uz tām aizgājusi. Kāds

bija Antras ceļš uz jaunām mājām?

Viņa stāsta: „Mājas uzcēlām kļāja lauka vidū, kur bija skaista grava ar deviņiem simtgadīgiem ozoliem, tāpēc mājām arī nosaukums ir *Ozoli*. No sākuma ar vīru dzīvojām pie viņa vecākiem, un, kad piedzima vidējais bērns, Alise, pārcēlāmies. Viratēvs bija noskatījis Dānijā, ka lauksaimniecības fermā paši iegūst pienu, ražo sieru, un arī mums bija doma, ka tā būs, jo abi ar vīru esam lauksaimniecības speciālisti. Tā viss tapa.

Es nekad neesmu dzīvojusi daudzstāvu mājā, kur daudz cilvēku, man vajag lauku kluso vidi. Tādas man bija dzimtās mājas *Pastari*, kuru šodien vairs nav, bet kurās atceros katru vietīņu. Kur vecaimammai auga *pojenes*, kur ziedēja sniegpulkstenīši un ābeļdārzi – viens bija viņas vecāku stādīts, otrs vecāsmammai ar vecātevu stādītais. Daudz kas no tā vēl ir. Nākamās mājas, uz kurām pārcēlāmies, bija mammas krustmātes mājas, bet tās nav tik tuvas. Pēc tam 5 gadus dzīvoju

pie vīra vecākiem, un tad radās doma, ka gribam ko savu.

Iedzīvi krājām no pirmās dienas, kopš sagājām kopā, pa drusciņai vien – traukus un visu pārējo. Un mājā daudz dariju pati – līmēju tapetes, krāsoju logus, durvis. Tālāk ierīkoju dārzu, iekopu apkārtni – viss tapa lēnām gadu gaitā. Tāpat vēl daudz jādara, jo katrs stūrītis parāda, ko atkal var pārveidot.

Man ir vēl vienas mājas, tās atdāvināja mana tante, kas dzīvo Amerikā. Tās ir mana vecāteva brāļa celtas mājas – viņam piešķīra zemi par darbu pirm-skara Latvijas armijā. Tad viņš Ezerē uzcēla mājas Kaivēni, kam bagāts stāsts. Tur šodien pamazām kopjam apkārtni, šopavasār sastādījam dzīvzogu un, cik atļauj rocība, liekam jumtu, lai saglabātu māju. Tur cilvēki gājuši un nākuši, nevienš mājā neko nav ielicis, bet es jūtu, ka man tā jāsakārto – ar cieņu pret savu dzimtu. Un tante priecīga, ka esmu kā viņas tēva mūža sapņa turpinājums.”

Agrita

Lai dzērvēni atrod īsto ceļu!

Dzērvju ģimeni šajā saietā nevar nepamanīt. Jauns pāris ar četriem maziem, kustīgiem bērniem. Mamma nenogurusi aprūpē visus pie galda, bet pēc tam vēl novāc ne tikai savas, bet arī citu ģimeņu traukus. Lai virtuves meitenēm vieglāk!

Mammu sauc Sandra, bet tēti – Jānis. Bērni atskrējuši ik pa diviem gadiem. Kārlim Miķelim drīz būs 9 gadi, Pēterim Ludvigam apritēs 7, bet Ievai Madarai – 5. Trīsgadniece Elīna Kate ir pastarīte.

Jānis iztiku pelna kā programmētājs, bet sausiņš viņš neesot. Sandra ir filoloģe, strādājusi par korektori un tekstu redaktori, bet tagad viņas darbs ir ģimene. Turklāt viņa apmeklē arī Montessori pedagoģijas kursus. Tur gūtās zinības var izmantot, audzinot savus mazuļus.

Vai Dzērvē, jau precoties, bija lēmušas par labu lielai ģimenei? „Mēs bijām atvērti daudziem bērniem, bet līgumu par to, ka būs liela ģimene, gan neslēdzām,” smeļ Jānis.

„Protams, mūsu ikdienā ir daudz rūpju, taču es nezinu neko vērtīgāku par ģimeni un bērniem. Nekāda karjera nevar to atsvērt,” turpina Sandra. „Nevaru

iedomāties, ka uzticētu savus bērnus auklēm un nebūtu pati ar viņiem kopā. Taču mēs bērnus audzinām daudz mazāk, nekā viņi mūs. Galvenais, lai mēs saprastu, ko mums māca un mācītos.”

Kādiem būtu jāizaug Dzērvju bērniem? „Es gribētu, lai viņi būtu godprātīgi cilvēki,” atbild Sandra.

„Svarīgi arī, lai viņi gan grib, gan var,” piebilst Jānis. Dzīvē svarīgi prast atrast īsto ceļu un pa to arī iet, spēēt būt pašiem.

Šis ir ģimenes otrais saiets, iepriekš bijuši Kocēnos, kad to organizēja vecmāte Dina Ceple, kas ķērusi arī Dzērvju bērnus. „Dina tik daudz par 3x3 stāstīja, ka šķita: saietā mūsu ģimenei varētu patikt. Un tiešām tā nedēļa Kocēnos bija īpaša! Ievirzē pie Aloīdas Jurčenko klausījās par spēka avotiem un guvu atbildes uz jautājumiem, kurus pat nebiju sev vēl noformulējusi, bet kas tieši tobrīd man bija ļoti svarīgi,” atceras Sandra. Viņa piebilst: saietos gūst tik daudz, ka gribas dot ko pretī, tikai nezin vēl, kā to darīt. Tāpēc novāc traukus: „Vismaz tāds mazumiņš no manas puses”. Sandra spriež, ka

kādreiz varētu vadīt kādu ievirzi bērniem.

Priekuļos Sandra skolojas gleznošanā un kopā ar bērniem darina māla bļodiņas. To lipināšanas laikā pastarīte pat pagūst mammas klēpī nosnausties. Puiši dodas vilku mācībā, bet tētis apmeklē Politiku un retoriku.

Agrita

Kopā Amerikā, kopā Latvijā

„Kad uzzināsi jaunības recepti, pasaki man ar,” joko Līga Ruperte. Izskatās gan, ka viņai pašai šis biķeris jau ir.

Līga saietā ir kopā ar savu mazmeitu Anitu. „Es jutos labi par to, ka visi varam te integrēties, varam sanākt un izbaudīt latvietību. Pat manam draugam, kas nerunā latviski, iet labi,” stāsta jauniene. Viņas amerikāņu draugs Skajs klausās, un viņa sejas izteiksme neliecina, ka mūsu sarunu nesaprastu. Patiešām iejuties. „Viņš tagad mācīt pastalas un zābakus un jūtas ērti starp dalībniekiem,” turpina Anita. Abi apmeklē ādas apavu darināšanas ievirzi pie Agritas Krieviņas.

Mazmeita ar vecmāmiņu arī agrāk bijušas 3x3 saietos, viņas vispār daudz bijušas kopā. It īpaši Anitas mazotnē, jo nedēļas nogalēs viņa bieži ciemojās pie vecvecākiem un palika pa nakti. „Mēs esam ceļojušas kopā. Latvijā viņai šī piektā reize. Pirmajā reizē bija tīri maza, un atbraucām reizē ar viņas mammu un otriem vecvecākiem. Tad Anita ar brāļiem vienu nedēļu pavadīja ar mums un vienu – ar mammas radiem. Nākamajā reizē bija ar

Sveika, Latvija! Tas ir divu nedēļu ceļojums pa Latviju tiem latviešu jauniešiem no Amerikas, arī Austrālijas, kuri beiguši latviešu papildu skolas svētdienās. Amerikas latviešu apvienība mazliet atbalsta ceļojumu, lai gan lielākā daļa jāmaksā pašiem. Un, kad viņa bija Latvijā, mēs ar vīru pievienojāmies Liepājā, Anita svinēja savu dzimšanas dienu.”

Nākamreiz mazmeita ar vecvecākiem pavadīja visu vasaru. Toreiz visi bija abos 3x3 – Mālpilī un Mazsalacā. Anita Latvijā bija arī 2013. gada vasarā. Tā vienīgā reize kopš 1990. gada, kad Līgas šeit nebija, jo

viņas vīrs bija ļoti slims. Anita toreiz te bija ar draudzenēm. Priekuļos Līga ir viena, un Arnolds visā noskatās no mākoņa maliņas.

Anitai latviskums ir pats par sevi saprotams. Viņa saka: „Vienmēr esmu gribējusi mācīties latvisko, un te es varu to darīt. Amerikā man nav tādu iespēju, bet te Agrita Krieviņa ļoti labi māca, kā taisīt pastaļas; man nav jāiet internetā meklēt, kā to darīt.”

Mazmeita Priekuļos – par sevi, vecmāmiņa – par sevi, bet ekskursijās gan abas brauc kopā.

Agrita

Nakts dzīve

Taču pirms došanās dancot jaunie dalībnieki paspēja parūpēties par māju visiem!

Cik tie jaunie augstu lec!

„Čau! Te Līga (12) un Lote (11). Mēs esam danču fanītes. Vakar-dienas danči bija dejojoši un aktīvi. Daudz tika dejas ātrās dejas – dažādos ritmos un ātrumos. Vakar dančos bija ieradušies arī daudzi vietējie, kuri lieliski apguva dejošanu jau ar pirmo soli. Visi leca, skrēja, dziedāja. Dejoja pārsvarā visi, neskatoties uz to, ka grīda ir slidena, kājas ir tūznainas un ļoti sāp.

Bija daudz lustīgu dejojāšu, bet viens no lustīgākajiem bija Āris Pūseps. Dančos piedalās cilvēki arī savos dzīves visražīgākajos gados, labs piemērs ir Reiteru Līga, kura dejo katru danču vakaru līdz pēdējai dejai. Arī muzikanti šogad ir īpaši labi – tas mudina dejust vēl vairāk.”

Ej dancot un nāc nīkt!

Vakar danči iesākās gausi, muzikanti sapikuši sēdēja uz skatuves un skumji čigāja instrumentus, kamēr tauta pārnāca no kultūras nama. Bet kā saradās, projām nedeīvās līdz pat spēku izsīkumam (daudzviet skolā manāmi kritušie). Pēdējā danči zaglīgākie bija Viesturs Liepa un Eva Vancāne. Urrā!

Nīkšana gala nepazīst. Šorīt satieku jauniešus, kuri negājuši gulēt. Citi nav pārnākuši no tās nīkšanas. Vakarvakars gāja griezdamies no patērētā alus un dziesmu krājuma, lūk tā tik ir! Jo alus ir dzēriens, kas vairo latviešus. Un vai-rojas ar, jo nīkšanas kuplums tikai aug, bet tas ir labi, jo nīcējus vajag daudz.

Juris

Jel nāc man tuvāk!

Jubilārs Pirmā intervija

Rūta Marija Rāzna no Rīgas šodien pirmoreiz vārdadienu svin 3x3 (lai gan bijusi jau Rucavas saietā) un pirmoreiz sniedz interviju. „Man saietā vislabāk patik iepazīties ar jauniem draugiem. Ievirzē *Trakais grafiskais dizains* esmu sadraudzējusies ar Annu, Ritu, Emīti, Martu, Kārli un Pēteri,” stāsta jubilāre. Viņi

mācās veidot ziepju iepakojumus, skicēt un no uzvārda pirmā burtā veidot logotipu. „Vislabāk man tomēr patik danči – lielo danči pēc 23.00,” kautrīgi, bet ar smaidu, saka Rūta Marija. Parasti vārdadienas svin mājās ar radiem.

Laura

Nakts viesis Roberts Treimanis

„Pasakas 3x3 stāstu kopš 2004. gada, kad mana toreizējā darba kolēģa Inese Krūmiņa pierunāja. Lai ir citādi – bērniem priekšā vīrietis, ne vecmāmiņas vai divas skolotājas, turklāt stāsta pasakas, nevis lasa,” saka Roberts sanākušajam dāmu pulciņam. Visas

grib dzirdēt, kāds tad tas pasakainais vīrietis ir, un viņš ir vēl pasakaināks, nekā līcīs, jo aicina izteikties katru atnākušo klausītāju.

Veidojas saruna, ne monologs. „Būt par pasaku vīru – mans jaunieša maksimālisms pagaidām vēl ļauj ielaisties tādā avantūrās.” Bet darbs nav no vieglajiem. Roberts no rīta izvēlas pasaku. Kad tas izdarīts, viņš rīta ieviržu laikā to cenšas iegaumēt, kas beidzas ar īsu snaudu. Pēc pusdienām liekas, ka tomēr vēl divas reizes jāpārlasa, kas atkal rezultējas miegā. Pēc šādas darba dienas ap vakariņu laiku sākas panika, jo pasakas galvā vēl nav. Kad visbeidzot ap deviņiem bērni ir pasaku dabūjuši, Roberts ir izgulējies un gatavs nīkšanai.

„Mana pirmā nometne bija Skrundā pie Bitiniekiem. Atceros, ka toreiz izskrējām visas aktivitātes un ātri gājām gulēt. Tikai ar laiku sapratām, ka istā sāls slēpjas vēlajos vakaros, un pārorientējām pulksteņus.” Runājot par māju sajūtu un sava miera atgūšanu, Roberts atzīst: „Mana istā māju sajūta? Nu, es pats ar sevi esmu visu laiku. Darba dēļ reklāmas nozarē iznāk daudz braukāt, es domāju savas domas, un tās man neviens nevar atņemt. Tomēr vismaz reizi divās nedēļās man uznāk – viss, vajag pirti!” Tā Robertam vajadzīga, lai saglabātu jaunību: „Citādi kļūstu vecs un burkšķīgs.”

Laura

Dienas plāns

ŠODIEN

Ceturtdiena, 23. jūlijs
Ceļš uz jaunām mājām

7.30 – 9.00 Celšanās, rīta
vingrošana

9.00 – 9.40 Brokastis

9.40 – 10.10 Rīta TV, dienas
tēma

10.15 – 12.45 Rīta ievirzes

13.00 – 13.45 Pusdienas

13.45 – 18.45 Ekskursijas

19.00 – 19.45 Vakariņas

20.00 – 21.15 Kārļa Kazāka
koncerts (Pie Domes ēkas)

21.15 – 21.30 Vakara pasaciņa,
Vakara dziesma

21.30 – 23.00 Moderēta saruna
par latviešu dzīvi svešumā (Sko-
las aktu zālē)

22.00 – 23.00 Danči ģimenēm un
mazākajiem dancotājiem

23.00 – 00.00 Nakts viesis –
Gundega Puidza

23.00 – ... Danči lielajiem,
Nikšana, Zolītes turnīra fināls

RĪT

Piektdiena, 24. jūlijs
Tradīcijas manās mājās

7.30 – 9.00 Celšanās, rīta
vingrošana

9.00 – 9.40 Brokastis

9.40 – 10.10 Rīta TV, dienas
tēma

10.15 – 12.45 Rīta ievirzes

13.00 – 14.00 Pusdienas

14.00 – 16.30 Pēcpusdienas
ievirzes

16.30 – 17.00 Brīvbridis

17.00 – 19.00 Pievakares ievirzes,
Apvārsnis – Mārtiņš Kazāks
„Latvijas ekonomika: kas notiek
un ko gaidīt?”

19.00 – 19.45 Vakariņas

20.00 – 21.15 Daudzinājums
(Pulcējamies pie skolas)

21.15 – 21.30 Vakara pasaciņa,
Vakara dziesma

21.30 – 23.00 Folkloras vakars ar
Jūli Stalti (Skolas aktu zālē)

23.00 – 00.00 Nakts viesis – An-
sis Bogustovs

23.00 – ... Danči lielajiem,
Nikšana

Kas par bagātībām!

Ja pamani cilvēku, kurš ļoti smaida un iet kā pa mākoņiem – iespējams, viņš no tiem, kuri vakar ciemojās pie arheoloģes Zigrīdas Apalas *Sniedzēs*. Viņa ir arheologa Jāņa Apala sieva, savukārt J. Apals savas dzīves laikā ar darbiem uzcēla sev pieminekli – Āraišu ezerpili. *Sniedzēs* uzbūvētas viņa piemiņai uzkalnā blakus ezeram.

Z. Apalas personība apbūra, un bagātības, ko viņa rādīja, aizsita elpu. Vai esi turējis rokās 11. gadsimta ēkas koka gabalu, kas izcelts no dūņām? Nu re, bet mēs turējam. Un Ģūģeru kapulauka villaines atdarinājumu? Nu re, mēs to likām ap pleciem. Tāpēc arī smaidām. Paldies, Andri Tomašūn, ka ievirzē *Dodamies pie saimniekiem* mūs turp aizvest!

Arheoloģe stāstīja, kā viņas vīrs pētījis ne tikai Āraišu pili, bet arī citas senas dzīves vietas, kas tagad zem ūdens. Atcerējās, kā ceļa būves laikā atklāts Ģūģeru kapulauks, kā apturēti darbi, un viņa pēc tam tur strādājusi izrakumos. Raksturoja lietas, kas tur iegūtas, un cildināja cilvēkus, kuri izpratuši kapuvietas nozīmi un neturpinājuši būvēt ceļu pāri senču elpas apdvestai zemei, bet paplašināja veco.

„Tur bija ārkārtīgi daudz ļoti vērtīga, 17 kapos ļoti labi saglabājušās tekstiliju paliekas gan vīriešu tērpiem, gan sieviešu tērpiem. Ar pateicību gribu minēt habilitēto vēstures zinātni doktoru Annu Zariņu, kas aizsaulē, - viņa visu mūžu pētīja seno apģērbu. Un no

tām druskām, fragmentiem, ko mēs atradām, Anna Zariņa uztaisīja precīzu grafisku rekonstrukciju. Tad bija jāmeklē audēja, kas to spēj iemiesot materiālā, un audēju darbnīcas *Vēverīšas* vadītāja Dagnija Kupče noauda pirmo villaini,” Zigrīda Apala demonstrēja skaidro rotāto villaini precīzos izmēros. Tā sver pusotru kilogramu.

Drabešos apmeklējām arī muižas kungu māju, kur savulaik bijusi skola, kurā par skolotāju strādājis Aleksandrs Čadarainis, vēlākais dzejnieks A. Čaks. Ēkā tagad iekārtota amatnieku māja ar darbnīcām - aušanu, kokapstrādi, metāla kalšanu.

Neplānoti mums iegadījās sastapt divus sāmumus no Norvēģijas. Drabešos notiekošā nometnē viens vada dziedāšanas darbnīcu, otrs – rokdarbu. Dziedātājs Niko mums nodemonstrēja savdabīgo dziedāšanu. Skaisti. Tāpēc smaidām.

Agrita

Fotogleznā kapa klusums

Ja vēlies atrast fotogleznu, seko klusuma skaņām. 2. stāvā, kur laukam notiek visa nometne, ir fotogleznas ievirze. Puišu tur nav, toties ir satiecīga un mēma dāmu komūna, kura glezno un jauc krāsas. Ievirzes vadītāja Silva Liepa vienā brīdī klusumu tomēr pārtrauc, lai vaicātu Dārtai: „Ko tu tur dari?” Atbilde sekojoša: „Es nezinu...”. Lai dzīvo neziniši! Bet darbi šeit ir skaisti, redzētais liek cienīt fotogleznošanu. Ar ko dāmas glezno – nezinu, bet Silva min kaku jaukšanu: „Būs brūnā krāsiņa”. Esmu dzirdējis pietiekami, tāpēc došos prom.

Juris

Sludinājums

Visi, kuriem ir nerealizēts bērnības sapnis rotaļā attēlot kazu, vilku, zābaku utt., tiek laipni gaidīti piektdien plkst.17.00 *Tradicionālās dziedāšanas ievirzē*, kur šīs bērnības traumas tiks dziedētas!

Paziņojumi

Nopietns lūgums pieskatīt savus bērnus (un parūpēties, ja nepieciešams, arī par citu bērnu drošību).

Lai dotos gājienā uz Daudzinājuma vietu, pulcēsimies stadionā aiz dienes-ta viesnīcas!

Dzirkstis šur un dzirkstis tur

Kādā tumšā Priekuļu vidusskolas pagrabā mil pulcēties kādi savādi ļautiņi. Lai gan viņu mīlestība pret metālu liek domāt par dažādu subkultūru pulcēšanos, izrādās, ka šeit trīsreiztrīsnieki nodarbojas ar kalšanu Nīmaņa Jāņa vadībā. Kāds saklausījies dziesmu par draisko Kaupēnu un uzkalis sev dunci.

Kāds cits, praktisku apsvērumu vadīts, ticis pie āķīša sev un dārza šļaukai. Neskatoties uz teju dantisku pustumsu, dūmu mākonī un uguņiem, visu klātesošo acīs mirdz Lielā Prieka dzirksts, un gribas viņiem novēlēt – lai top!

RR (pseidonīms, protams)

Divas 1/2 x 1/2

Ir rīts. Mazie ceļas... Un veļas... Veļas uz Priekuļu vidusskolas pusi, kur viņus sagaida brokastis. Viņi šķietami ir it visur – zālītē pie telts, uz kāpnēm, ratos, arī mammām un tētiem rokās. Pēc brokastīm viņi aizņem pašas pirmās rindas, lai skatītos rīta TV pārraidi.

Un tad klāt ir brīdis, kad visiem jādodas dienas gaitās! Vecāki steidzas uz ievirzēm, un paši mazākie – uz *Pusreizpusi*. Daži no mazajiem izplata baumas, ka tas ir kā dārziņš, lai gan mammās cītīgi čukst ausīs priekšā, ka tā tomēr ir vairāk ievirze.

Šogad *Pusreizpuses* vada Ieva un Roberts Treimaņi, kā arī Līga un Māris Ploriņi rīta pusē. Pēcpusdienās paši mazākie dodas pie Ramonas un Aināra Strazdiņiem vai Evas Vancānes

un Kārļa Krūmiņa.

Iet viņiem jautri. Vadītāji ne tikai kopā ar mazajiem izklaidējas, bet arī apgūst daudz jauna. Piemēram, Roberts cītīgi māca, ka jāievēro saieta noteikumi. Ja reiz fotogrāfes teica, ka visiem jāuzvedas dabiski, kad bildē, tad tā arī jābūt. Un

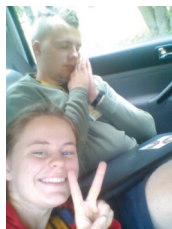
tā nu rīta *Pusreizpusē* fotogrāfe Līga gandrīz kļūst par upuri no Roberta puses strauji lidojošai bumbai. Evas un Kārļa *Pusreizpuse* savukārt tik cītīgi strādājuši, ka trešdienas vakarā visi kopā pat uzstājās *Brīvajā mikrofonā*.

Mazajiem patīk. Uz jautājumu par to, cik ļoti patīk, daļa gan neatbild, jo vienkārši vēl runāt īsti neprot, bet arī viņu smaidi liecina par patikšanu. Viedokļi, protams, dalās. Alberts juniors uz *Pusreizpusi* vairs tā pa istam nevēloties iet, jo tur esot pārāk ilgi jāspēlējas. Citi tikmēr *Pusreizpuses* sportiskos uzdevumus stadionā pildītu vēlreiz!

Līga

Jauniešu sleja

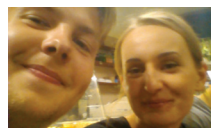
Aija Pūsepa

Aijas brālis jau vakar tika intervēts. Satieku Aiju mašīnā, viņa stāsta, ka uz Priekuļiem ar savu *ventiš ģimen* atbraukusi, jo grib pavadīt nedēļu latviskā garā, uzzināt jaunas lietas, satikt jaunus un vecus draugus. Jau 7. saiets! Ļoti patīk Priekuļu atmosfēra – priekulīgi latviska! Aijai patīk klausīties vakara viesus, saka, ka esot kļuvuši interesantāki nekā agrāk (kad Aija bija jaunāka).

Dārta Luīze Rasmane

Dārtu satieku nīkšanā, viņa ir vietējā, bet ienākusi nīkšanā un jūtas ļoti labi. Dziedāšana gan neesot stiprā puse, bet tas netraucē sadziedāties. Dārtai patīk māksla, foto un labi dancotāji, tāpēc noteikti atnāks uz dančiem, bet nākamgad varētu padomāt arī par dalību 3x3.

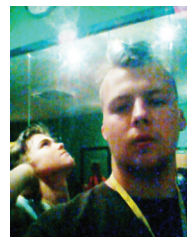
Laura Kuške

Lauras identitāte miklaina – uz kartītes rakstīts, ka no Rīgas, bet abi zinām, ka tā nav. Lai nu kā, Lauru varat satikt saietā, it īpaši no rītiem, jo viņa rūpējas par mūsu ķermeņu atmodināšanu. Laura arī pati apmeklē ievirzes. Šis viņai ir gandrīz 20. saiets (mums, veterāniem, ir ļoti grūti atcerēties visus saietus).

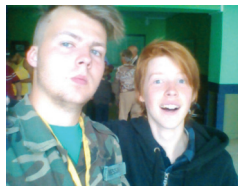
Oskars Lācis

Oskars ir valmierietis, viņam šis ir jau 3. saiets. Oskaram nav grūti atbildēt uz jautājumu par vislabāko šeit, tie ir danči un cilvēki (ar kuriem dancot). Viņš apmeklē teātra sportu, jauniešu klubu (kuru iesaka katram saieta jauniešiem) un sportu. Oskaram 3x3 patīk ļoti, ļoti, arī Priekuļi ir skaisti, un vietējie interesanti.

Fins Kučers-Ozoliņš

Finu satieku, steidzīgi liekam *rubiku kubiku*, talantīgi pirksti. Viņš šeit ir atbraucis ar tēvu, jo abi bija uz dziesmu svētkiem ar mazu austrāliešu delegāciju. Kā Fins saka, uz 3x3 atbraukusi, jo vēl nedēļu Latvijā bija kas jādara, un neko citu nevarēja izdomāt, bet tagad ir priecīgs, ka atbraucis. Viņam ļoti patīk danči, jauniešu klubs, no pušiem par vīriem, būtībā viss, ko vien jaunietis te var izdarīt. Finam Latvija patīk, un (vismaz tagad) par atgriešanos Austrālijā negrib ne dzirdēt.

Juris

Nopietna štelle ar žūriju

Gaidot savu uznācienu, katrs vakara mākslinieks izklaidējās kā nu mācēja - kāds dziedāja, kāds dīdījās un vēl kāds arī uz palodzītes koklēja!

Vakara vadītāja īstenotajā publikas izkustināšanā bija jāpiedalās ikvienam, arī cienījamajai žūrijai!

Dalībnieki bija visdažādāko vecumu, repertuāra izvēle aptvēra visdažādākos žanrus, bet publikas aplausi gan palika nemainīgi skaļi.

Neatņemama pasākuma sastāvdaļa - mazo fanu zona.

Skatītājus ar saviem priekšnesumiem priecēja daudz ģimeņu, taču jāatzīmē, ka dzimta uz skatuves vakar gan kāpa tikai viena. Un tie, protams, bija Krūmiņi!

Vakara gaitā uzceltajai sapņu pilij bija viss, kas kārtīgai pilij nepieciešams - sienas, logi, torni, trepes, grafiti uzraksti, karogi, zaļā zona utt.

Atrasta labākā definīcija

Vai dokumentāls kino vispār ir dokumentāls? Kur ir tā robeža, cik ļoti dokumentālā kino režisors drīkst ietekmēt un provocēt savus varoņus?

Tāda diskusija izvērsās pēc vakardienas *Apvāršņa viešņas* Lienes Ulbinas stāstījuma *Kā cilvēks veido realitāti ar dokumentālā kino starpniecību*. Liene savulaik pētījusi to, kā skatītāji uztver dokumentālajā kino ietvertos simbolus. Viņa secinājusi: tos uztver un izskaidro dažādi, ne vienmēr tā, kā to, iespējams, vēlējušies filmas veidotāji. Pat pētnieku viedokļi var būt atšķirīgi. Piemēram, Liene salīdzinājusi savu viedokli ar baltu mitoloģijas speciālisti, etnogrāfi profesori Janīni Kursīti, un vērtējumi par filmā redzēto ne vienmēr sakrītusi.

Motivācija, ne priekšmets

Otrdienas vakarā Priekuļu 3x3 ar interesentiem runāja vizuālā žurnāliste, modes blogere un žurnālgrāmatas *Benji Knewman* izdevēja Agnese Kleina.

Viņaprāt, lielākā daļa uzņēmēju un citi radoši cilvēki savus darbus reklamē, aprakstot produktu vai pakalpojumu. Taču ir vēl citi veidi, kā sasniegt klausītājus un potenciālos pircējus. Iespējams stāstīt, kā šis produkts ir tapis (piemēram, ekoloģiski, ar sirdsapziņu, spontāni utt.), kā arī – un šis piegājiens strādājis vislabāk – var atklāt motivāciju, kāpēc cilvēks vispār radījis savu darbu, kāpēc pielicis pūles. Motivācija (piemēram, uzlabot saskarsmi, veicināt saprašanu) ir vissvarīgākais aspekts, kas var palīdzēt izvēlēties, ko iegādāties. Un izrādās – pareizā motivācija (veicināt zinātnes attīstību iepretī naudas pelnīšanai un slavas gūšanai) ir arī biznesa idejas veiksmes pamatā!

Ja vēlas, filmās simbolus var atrast ik kadrā. Bērns – radošā, pārliecinošā gara simbols; zieds – radīšanas un dzimšanas simbols.

Kad sākās diskusija, Ansis Bogustovs skeptiski teica: iespējams, pētnieki filmās atrod daudz vairāk simbolu nekā paši dokumentālisti tajā ielikuši. Viņaprāt, filmās varot arī redzēt, kā režisors „dokumentālo varoni” iedīdījis. Uzvedība, kustības nav dabiskas. Ainārs Grīnvalds atrada, iespējams, labāko dokumentālā kino definīciju: tas ir kino, kurā aktieriem nav jāmaksā honorārs.

No zāles izskanēja arī iebildumi pret šo skeptisko attieksmi. Tīra patiesība esot reportāžā, nevajagot aizmirst, kā dokumentālais kino arī ir māksla.

Neraugoties uz to, ka dokumentāls kino nav reportāža, tas sniedz ieskatu gan konkrētā laika sabiedrībā kā tādā, gan arī filmas varoņu iekšējā pasaulē. Iespējams, daudziem pēc Lienes lekcijas gribēsies noskatīties Jura Poškus darbu *Bet stunda nāk!*, kurā redzami divi *kristiešu sludinātāji*, kuri visus mēģina pārliecināt stāties uz kristīgā ceļa, bet viens no puisiem pats spēlē azartspēles un aicina citus labi ēst, iepirkties labos veikalos, jo kristiešiem taču jārada piemērs citiem.

Jāpiebilst, ka Liene savulaik arī bijusi 3x3 saietu dalībniece, tāpēc labprāt viesojusies šeit, jo „sentiments velk atpakaļ”.

Ilze

dotajai žurnālgrāmatai *Benji Knewman* jau otrais numurs, iznāk reizi pusgadā. Lai uzzinātu, kas tas ir un kas tur ir, jāskatās pašiem. Agneses motivācija – darīt to, kas pašai patīk, un nest Latvijas vārdu pasaulē.

Laura

Visi ir savējie

Raitis Jelēvičs ir iedzimts priekuliētis, kurš kopā ar Latvijas Amatniecības kameras prezidentu Vilni Kazāku vada 3x3 skulptūras radīšanu.

Šis ir pirmais saiets, kurā Raitis piedalās: „Kas man te patīk vislabāk, tas ir tas, ka visi savējie. Ar jebkuru var sveicināties, visi mani sauc uz *tu*, un es tāpat varu darīt. Tāda tuvība arī ar tiem, ko te satieku pirmoreiz mūžā! Kopības sajūta ir ļoti svarīga. Ja tā ir, var paveikt daudz vairāk. Jūtu, ka 3x3 cilvēkiem var uzticēties. Tepat netālu ir mākslas skola, pie kuras top skulptūra, turpat šķūnis ar darba instrumentiem. Viss stāv vaļā, neko neslēdzu ciet. Ja kāds darbarīks pietrūkst, saieta dalībnieki paši sagādā, ja ir iespēja. Ja ir kādas problēmas, te visu ātri, sadarbojoties var atrisināt.

Nokļuvu te pavisam nejauši. Vilnis Kazāks man zvana un saka: Vai tu zini, kas ir 3x3, un ka būs saiets Priekuļos? Es atbildu, ka neko nezinu, bet pēc tam jau novadā noskaidroju, ka saiets būs. Vilnis gribēja, lai saietā būtu kokgriešana, tad nu izspriedām, ka veidosim skulptūru.

Kas notiek ar skulptūru? Tā jau gandrīz gatava, nāciet skatīties! Darbu lielums apdarīts, atlikusi tikai dzeja. Piemēram, jāiegriež latviskās zīmes. Skulptūru palīdzējuši veidot daudzi saieta dalībnieki, kaut darbs ir visai skarbs. Re, man pašam ar' visas bikses skaidās! Skulptūra top no milzīgas egles. Tas ir koks, kurš dzied, ja tajā pareizi iecērt, bet mēs ar Vilni paši sākumā nebijām droši, ka izdosies šo egli dabūt pušu. Gribas arī citiem iemācīt dzirdēt, kā koks dzied.

Doma ir, ka skulptūra paliks Priekuļos, papildinās mūsu skulptūru dārzu, atgādinās, ka te ir bijis šāds brīnišķīgs saiets.

Es pats ikdienā esmu arhitekts, līdzdarbojos Cēsu pils un baznīcas restaurācijā. Cēsu pils muzejā piedalos ekspozīciju veidošanā, gidu programmas ietvaros mācu citiem kaligrāfiju. Vēl man ir aizraušanās: viduslaiku mūzikas instrumentu gatavošana un restaurācija. Pats tos arī spēlēju.”

Ilze

Vidējais saieta dalībnieks ir ļoti apķērīgs un apsviedīgs cilvēks, kurš spēj vienlaikus menedžēt bērnu mantas un savu nīkšanas atribūtiķu.

Krišjānis Rāzna no Rīgas otrdienas nakti skolas priekšā pazaudējis Kinderolas mantiņu – Skubiju Dū. Uzstāj, ka jāsameklē. Mamma Margita velk ārā telefonu un spīdina gaismiņu. Garām iet Dainis Mihels ar meitu Emīti: „Kas noticis?” „Ak, nekas, pazaudējām Skubiju Dū...” Meklēsim! Un garām pa taku uz nīkšanu gāja ne viens vien saieta dalībnieks – rezultātā apmēram 20 cilvēki meklēja mazo mantiņu, līdz Emīte to atrada tumšajā zālē. Nu Krišjānis Skubiju no rokām neizlaiž (pat mamma ir tādā stāvoklī, ka ik pa minūtei piedāvā mantiņu paglabāt savā somā – dārgums!).

SILIŅISKAS JŪTAS UN PŪTAS

KURŠ TE IES UN LIEKUĻOS?
JAUKI DZĪVOT PRIEKUĻOS!

Labasdienas, labi laudis!

Mani uzbungā augšā Purciems. „Siliņ, mosties! Visiem rakstiem jābūt redakcijā līdz vēlākais divpadsmitiem. Maketētājai grib braukt ekskursijā.”

„Kāds velns mani didīja list uz tās galeras!” kā Moljēra *Skapēnu nedarbos* rakstīts. Ar galeru es domāju redakciju. Kur maketētājai jāskrien, velns parāvis! Nav Latviju redzējusi? Es varēju mierīgi iet pie Purciema šūt zābakus, vai braukt ar Tomašūna Andri pie saimniekiem. Labs ir, pietiek gausties! Sākšu ar vakardienas *Brīvo mikrofonu*.

Neskatoties uz pilnīgu mūzikālās izglītības trūkumu, es esmu uzaicināts par žūrijas komisijas priekšsēdi. Otru žūrijas locekli ir izraudzījusi vakara vadība. Es nezinu, cik Martai ir gadu, katrā ziņā ne sevišķi daudz. Dzīmusi komentatore. (Vai latvieši tā saka? Angliski: *born comentator*). Trešo locekli – Leldi - ievēl no publikas. Arī te, pateicoties manis nosauktajam skaitlim, bija laimējies.

Pats sarīkojums bija maratona

Noklausītas sarunas

Pie brokastu galda pārrunā ekskursijas. Blakussēdētājs jautā otram, kurp viņš brauks. „Īsti neatceros, bet plānā ir alas,” skan atbilde. Cits, kas sež tālāk, sadzirdējis ko tikamu, iedegas un pārjautā: „Cēsu alus?”

Par ievirzi *Atkalsatikšanās dejā*: „Vispirms bija ievirze, tad savirze un vizbeidzot – novirze.”

Tradicionālās dziedāšanas vadītājas komentārs par kāda sniegumu: „Nedaudz izklausās, ka tu esi ļoti

skējiena garumā un raibs kā dzeņa vēders. Dziedājumu kvalitāte bija no tā nekas līdz var iztikt, bet netrūka arī pa ļoti labi priekšnesumam. Bija arī viens otrs *intermecco*, kam nebija nekāds sakars ar dziedēšanu, kā, piemēram, t.s. *strip-tease* jeb publiska izģērbšanās. Jānis Liepiņš, turpmāk dēvēts par Pavaroti (korpulents itāļu tenors), palika uz skatuves bez biksēm. Pavaroti dzīvo ASV, bet ir atbraucis uz Latviju ar sievas pirktu biļeti. Vai kāds brīnums, ka nabaga sievišķis grib uz brīdi tikt no Pavaroti valā?

Tā kā runa ir par koncertu, es sniegsu mazu ieskatu muzikālajā terminoloģijā.

Piano – klavieres.

Pianissimo – mazas klavieres.

Piano pianissimo – lielas un mazas klavieres.

Legato – dziedonim/dziedoņiem jāstāv kājās (vārds cēlies no angļu legs – kājas).

Moderato – mēreni, ar apdomu. Šis termins ir galvenokārt sastopams vīru kora notīs kā brīdinājums pirms koncerta dzert ar mēru.

Ārijas – sieviešu dzimuma dziedones operās.

Laiks iet nežēlīgi uz priekšu. Priekulīgu ekskursiju!

Uldis

sadzēries!” - „Varbūt tāpēc, ka man acis ciet! Bet es ļoti labi jūtos!”

Puiku spēles pagalmā: „Spēlēsim infocentru! Pie puķupodiem pa jokam būs infocentrs, mēs iesim kaut ko prasīt, bet pa ceļam mums uzbruks *zombiši* un nekur nelaidīs!”

Folklorā ģimenēm Julgī aicina meitenīti nosaukt savu vārdu, lai iedziedātu dziesmā. Julgī īsti nesaklausa: „Madara?” „Marta,” izlabo mamma. Kad pantiņš Martai nodziedāts, pati Marta gauži raud. Izrādās, viņai tik ļoti gribējās būs Madarai!

Ziedot 3x3 grāmatas izdošanai var, arī iemaksājot 3x3 kontā: Swedbank, konta nr. LV84HABA000140J051857 ar norādi 3x3 grāmatai. Biedrības Trīs reiz trīs Latvijā reģ. nr. LV40008039619.

Priekuļu 3x3 avīzes Mājas Grāmata redakcija

atrodas skolas datorklasē 2. stāvā, 214. kabinetā. Zvaniet: 28879068, rakstiet: laura.bitiniece@gmail.com. Rakstītāji Laura Bitiniece, Ilze Kuzmina, Agrita Maniņa, Juris Tomašūns, Uldis Siliņš, maketētāja Velta Mika, fotogrāfes Baiba Krūmiņa, Līga Andersone.